

Arrest

nr. 202 320 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.,

voornaam; A. F.

geboortedatum: 27.01.1979

geboorteplaats: Kanuna State

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Geen documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

OO/PV:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens oplichting via datingsites. (PV GE.20.LA.040972/2016 van de politie zone van Gent)

OO/Conclusie:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen recente pogingen meer genomen om zijn verblijf te regulariseren.

Eerder BGV:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/06/2013 dat hem op diezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 26.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

In casu is de bestreden beslissing van 26 september 2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- *dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig verblijfsdocument, noch visum;*
- *dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een Proces-Verbaal;*
- *dat verzoeker geacht wordt met zijn gedrag de openbare orde te schaden;*
- *dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven om een eerder bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen van 20/06/2013;*
- *dat verzoeker geen recente pogingen heeft gedaan zijn verblijf te regulariseren;*

Verzoeker heeft een duurzame en vaste relatie met een zij in België verblijfsgerechtigde partner, mevrouw I. E.

Verzoeker verwacht met zijn partner een gemeenschappelijk kind, waarvan de bevalling voorzien is op 09/11/2017;

Verzoeker heeft met zijn partner en zijn toekomstig kind een duurzame relatie en leeft als man en vrouw onder één en hetzelfde dak in de zin van artikel 8 EVRM.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoeker. Immers, verzoeker vormt een gezinscel met zijn partner en toekomstig kind en daar is verwerende partij duidelijk van op de hoogte (of minstens behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze toch essentiële elementen, met name dat partners een langdurige relatie hebben en een toekomstig gemeenschappelijk kind zal hebben.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij het voorwerp van een Pv uitmaakt en daarmee zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, niet juist is en zelfs een schending vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek (opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek) aan de gang is, dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van "heterdaad" of "schuld" van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verzoeker snel snel te willen verwijderen van het Belgisch grondgebied werkt verwerende partij het onderzoek (opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek) tegen. De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, niet met de nodige zorgvuldigheid werd getroffen en kennelijk onredelijk is. Hij stipt aan dat hij een duurzame en vaste relatie zou hebben met zijn in België verblijfsgerechtigde partner, mevrouw I. E. Hij zou met haar een

gemeenschappelijk kind verwachten en de bevalling zou voorzien zijn op 9 november 2017. Voorts betoogt hij met haar onder één dak te leven en een gezin te vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit zou de verweerder hebben kunnen afleiden uit de stukken van het administratief dossier en aldus is de verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing hier rekening mee had moeten houden en hier over had moeten motiveren.

De Raad stelt vast dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift enkele stukken voegt, onder meer een kopie van de verblijfskaart van mevrouw I. E., en een attest van het U.Z. Antwerpen waaruit blijkt dat mevrouw I. E. zwanger is van een kind en dat de bevalling voorzien is op 9 november 2017. Dit attest van het U.Z. Antwerpen dateert van 2 oktober 2017 en dus van na de bestreden beslissing. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit geen enkel van deze stukken blijkt dat de verzoeker een relatie zou hebben met mevrouw I. E., noch dat zij onder één dak zouden wonen zoals de verzoeker beweert, noch dat de verzoeker de vader zijn van het kind dat mevrouw I. E. verwacht op 9 november 2017. Verder dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier geen enkel stuk bevindt met betrekking tot mevrouw I. E., laat staan een stuk dat zou wijzen op enige relatie tussen de verzoeker en mevrouw I. E. of het feit dat de verzoeker vader zou worden van een kind. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verblijfplaats die verzoeker aan de politie meedeelde naar aanleiding van de controle op 26 september 2017, tevens ook de datum van de bestreden beslissing, niet in overeenstemming is met het adres waarvan hij nu betoogt dat het de gezamenlijke woonplaats met zijn partner is. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid, geen rekening te hebben gehouden, met gegevens die hem niet bekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Hierbij moet worden aangestipt dat de Raad zich voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, moet plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt getroffen. Aangezien er in het administratief dossier geen enkele indicatie terug te vinden is aangaande een gezinsleven, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verweerder een belangenbeoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten maken. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De verzoeker betoogt verder dat de motivering van de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het vermoeden van onschuld, aangezien het niet correct is dat de verzoeker kan geacht worden de openbare orde te schaden louter omdat hij het voorwerp uitmaakt van een P.V. Het is volgens de verzoeker immers niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek (opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek) aan de gang is, dat hij ook schuldig is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet betwist dat hij het voorwerp uitmaakt van een P.V., zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. De verzoeker stelt enkel dat de verweerder uit het feit dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een P.V. niet zomaar kon afleiden dat hij ook een gevaar voor de openbare orde betekent, omdat zijn schuld pas vaststaat als een rechter hierover heeft geoordeeld. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt mag innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, zoals geverbaliseerd in het P.V. vermeld in de bestreden beslissing, verhindert de gemachtigde dan ook niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen, zoals de Raad van State in haar rechtspraak bevestigde.

In het arrest Zh. En O. Van het HvJ (C-554/13) oordeelde het Hof bovendien dat *“de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, (kan) rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), en van het hoorrecht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM en schending van het hoorrecht

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsrechtelijke partner en kind.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn partner en toekomstig kind en dat deze relatie nog steeds verder duurt. Dat het gezin samenwoont om het hetzelfde dak.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan hij samenwoont met zijn partner en toekomstig kind met wie hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

In een beschikking van de RvV van 12/08/2016 (n°: 189 219/IX) en bevestigd in arrest van de RvV van 19/09/2016 (stukken 4 en 5) oordeelde de Raad als volgt: (...)

Hoewel in die Beschikking gesproken wordt over een bestaand leven en levensvatbaar kind, kan naar analogie de redenering toegepast worden op de te geboren kind (09/11/2017) waarvan de zwangerschapsdatum vasstaat.

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende: (...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: bijlage 13) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Zelfs al zou verzoeker gehoord, dan nog heeft men geen rekening gehouden met zijn familiale toestand.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijk en familiale situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie (lees: zwangere verblijfsgerechtigde partner) niet in overweging heeft kunnen nemen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers, dat op geen enkel moment deze elementen mee in overweging zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner en kind. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleden te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar brengt hier geen enkel begin van bewijs van bij. Aangezien de verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze rechtspraak analoog toepasselijk zou zijn op onderhavig geval. Zoals gezegd maakt de verzoeker immers niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Waar de verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, verwijst hij naar rechtspraak i.v.m. artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Er kan in deze dan ook worden aangenomen dat de verzoeker de schending van deze bepaling aanvoert. De verzoeker betoogt in concreto dat hij in casu niet verder ondervraagd noch gehoord werd over zijn persoonlijke en familiale situatie zodat de verweerder belangrijke informatie in verband met zijn zwangere verblijfsrechtelijke partner niet in overweging heeft kunnen nemen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers volgens de verzoeker dat op geen enkel moment deze elementen mee in overweging zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zodoende werd volgens hem het hoorrecht in combinatie met artikel 8 van het EVRM geschonden. De verzoeker herhaalt dat hij een hechte relatie heeft met zijn partner en kind, en het voor hem onmogelijk is om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van herkomst een familieleven te leiden, omdat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verweerder niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De verzoeker wendt het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en de Raad merkt op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Vooreerst stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier een stuk bevindt “60723672.TXT”, waaruit blijkt dat de verzoeker op 26 september 2017, de datum van de bestreden beslissing, verklaringen heeft afgelegd. Dit document vermeldt immers: “*verklaring van de betrokkene: Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: Betrokkene is hier op bezoek bij Afrikaanse onderdanen, verblijvende in het Rijk*”. Dit stuk werd op 26 september 2017 om 12.22u ingevoerd, terwijl de bestreden beslissing ook op 26 september 2017 werd genomen, en pas om 16.30u aan de verzoeker werd betekend. Hieruit blijkt dus dat de verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om verklaringen af te leggen, en dus werd gehoord.

De Raad stelt bovendien vast dat de elementen die de verzoeker in casu aanhaalt te maken hebben met zijn beweerd gezinsleven in België met mevrouw I. E., die op het moment van de bestreden beslissing zwanger van hem zou geweest zijn. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoeker zich in deze beperkt tot loutere beweringen en dat de stukken die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift bijbrengt geenszins aantonen dat hij daadwerkelijk een relatie onderhoudt met mevrouw I.E.; dat hij de biologische vader zou zijn van het kind dat mevrouw I.E. verwacht of dat hij onder hetzelfde dak woont met mevrouw I.E. Zoals hiervoor werd aangestipt werd aan de verzoeker reeds de mogelijkheid geboden om verklaringen af te leggen en heeft hij zich ertoe beperkt te stellen dat hij op bezoek was bij Afrikaanse vrienden. Op geen enkel ogenblik heeft hij gewag gemaakt van een gezinsleven met mevrouw I.E. Hij voert in casu dan ook geen specifieke omstandigheden aan die het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden indien de verweerder ervan op de hoogte was geweest voor het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU